

11409
14
Cambriæ Suspiria

In Obitum desideratissimæ *R E G I N Æ*
C A R O L I N Æ.

Ad Reverendum in *C H R I S T O* Patrem,
I S A A C U M, Episcopum *A S A P H E N S E M*.

Authore *T H O. R I C H A R D S* *Cambro-Britanno.*

—R—

Infandum, Regina, jubes renovare Dolorem. Virg.

S A L O P I Æ

Excudit *R. L A T H R O P.* *M D C C X X X V I I I.*

CHARLOTTE

1791

1791

1791

1791

1791

1791

1791

1791

1791

In Obitum *R E G I N Æ*.

Ad Reverendum in *CHRISTO* Patrem,

IS A A C U M, Episcopum *A S A P H E N S E M*.

ÆSAREI cladem *Thalami*, viduumque *Cubile*,
 Et raptâ attonitum *Regni* consorte *Maritum*,
Anglia dùm propiore dolet mæstissima luctu ;
 Dum Tu *Londini* mistos plangoribus *Aulæ*
 Urbis item agnoscis gemitus, proprioque *Dolori*
 Indulges lachrymans, *Dominamque* requiris ademptam :
 Da veniam, venerande Pater, si vulnere tanto
 Nos quoque turbati, indigenæ (tua cura) *Britanni*
 Miscemus lachrymas tecum, Sociasque querelas.
 Namque *Anglis* *CAROLINA* tuis neque charior unquam
 Quam *Nobis*, vixit ; neque tristior occidit Umbra.

ILLA Sibi Titulos, Gentisque Insignia nostræ
 (Pignora venturi quondam & præludia *Regni*)
 Intermissa diu, longo pòst tempore, tandem
 Afferuit, patriosque iterùm instauravit *Honores*.
 Deinde etiam, Regno *Anglorum*, Sceptroque potita
 Non unquam *Britonum* tamen est oblita fuorum :
 Quin veteres fovit nullo discrimine *Cives*.
 Nos quoque jam, quamvis procul Urbe, Aulâque remoti,
 Defunctæ *Cineres* (damnum commune duobus)
 Non minùs *Angligenis* flemus, lachrymasque *Sepulchro*
 Mittimus inferias, & (inania munera) *Versus*.
 Non equidem quales *Musis* operata *juventus*
Isidis ad ripam, aut *Cami* prope flumina, fundit

Arte laboratos ; sed defuetudine longâ,
 Atque situ informes, patriisque in Montibus ortos :
 In quibus invenias vestigia nulla Poetæ,
 Nec *Rhedycina* suum nutrix agnoscat Alumnum.
 Ipse Dolor mihi Phæbus erit, Dolor ipse Camæna :
 Et Pietas aliquas dabit hæc in Carmina vires.

Unde tamen tanti deducam exordia Luētûs ?
 Quidve querar primùm tecum, CAROLINA, sepultum ?
 An decus egregium Formæ ? frontemque serenam
 Blanditiis, mistâ sed Majestate verendam ?
 An magis Ingenii vires, Mentemque capacem,
 Atque animum, Sexu sub debiliore, virilem ?
 Quid referam sanctos Mores, vitamque pudicam,
 Pectoraque in medio Regni Splendore supernis
 Deliciis intenta, suum spirantia Cælum ?
 Nempe olim Pietas, et non fucatus avitæ
 Religionis amor teneris eluxit ab annis.

CUM peteret quondam pulchræ connubia Nymphæ
 CAROLUS, *Austriacâ* mox regnâtorus in Aulâ,
 Tum quoque Sceptra tenens, & *Iberis* Victor in oris ;
 Et (quæ Virgineos poterant præstringere sensus)
 Immenfas sponderet opes, dotalia Regna,
 Gemmasque, Aurumque, & gemini commercia Mundi ;
 Illa, Reformati Studiis exercita Cultûs,
Romanisque inimica Sacris, oblata refugit
 Fædera, et Imperio dilectas prætulit Aras.
 At, ne tantus amor Cæli, tamque utile Vitæ
 Exemplum excideret, meritoque careret honore ;
 Ecce refert Deus ipse pio sua Præmia facto :

Ille tibi A U G U S T U M ascivit, C A R O L I N A, Maritum,
Et Regnum amissum Regno meliore rependit.

N E C cuiquam Regalis apex, & summa Potestas
Æquiùs, aut Generi humano feliciùs unquam
Contigit, aut meruit majorem in Principe laudem.
Qualis ab excelsâ cæli Sol aureus Arce
Undique vitalem fundit cum luce calorem,
Subjectumque fovet radiis genialibus Orbem;
Lumine sic placido Populum C A R O L I N A *Britannum*
Respiciens, procùl esse metus, tristesque querelas
Jusserat, & lætos succedere Civibus annos,
Quacunque æquorei patuerunt littora Regni.

N O N Illi quisquam miser obvius ibat eunti,
Quin simul accepto lætus discederet Auro.
Hospita Pauperibus patuit venientibus Aula,
Regiaque ipsa vicem miseris referebat Asyli.
Hùc turba infelix, variis jactata procellis,
Confluit, auxilium implorans: viduata Marito
Sponsa, Senes pueris, puerique Parentibus, orbi.
Excipit orantes facili mitissima vultu
Regina, & tristes animo miserata labores
Solatur dictis inopes, lachrymasque cadentes
Sistit, opemque manu poscentibus ipsa ministrat.
O Decus egregium! & mortalis culmen Honoris,
Numinis exemplo humanis miserescere rebus,
Et quibus ipsa malis careas, relevare juvando!
Laudibus his palmam concedit purpura Regum,
Et Diadema, licét Gemmisque, Auroque coruscum.

H Æ C tibi prima fuit vitæ, C A R O L I N A, caducæ
Cura, Deum puris manibus meminisse colendum,

[6]
Et genus humanum tibi demeruisse merendo.
Proximus inde labor mentem excoluisse per Artes
Fæmineam, Studiisque animum oblectare Minervæ.
Nam neque mos illi muliebribus otia nugis
Perdere, nec nimiam vel Formæ impendere curam.
Nempe Venuſtatis nativæ conſcia, & oris
Auguſti, proprioque ſatis contenta Decore,
Corporis Ornatus ultró deſpexit inanes.
Sic tamen in mediis Reginam agnoſcere poſſes
Millibus : innatâ ſic Majeſtate refulſit.
Qualis Hamadryadas inter, Nymphasque Sorores,
Delia ſylveſtri ſaltus percurrit amiſtu,
Inſtituitve choros : toto Dea celfior extat
Vertice, & incedens Nymphas ſupereminet omnes.

A T quanto illa minús Formæ devota colendæ,
Hoc magis ingenio, Studiisque vacabat amænis.
Optima quæque illi famæ Monumenta vetuſtæ
Cognita : quæque tulit mox Scripta recentior ætas,
Callebat, variis quantumvis diſſona Linguis.
Quicquid habent *Itali*, Muſis & Apolline dignum,
Gallia quicquid habet, quicquid *Germanus*, & *Anglus*,
Evolvit, memorique legens ſub pectore fixit.
Hinc viſ Ingenio, ſolidumque accrevit acumen,
Linguarumque ſimul, Rerumque Scientia, qualem
Vix recipit fortuna Domûs regalis, et uni
Sors melior, Geniusque tuæ conceſſit E L I Z Æ.

ILLIUS exemplo, C A R O L I N Æ cura, Libelli :
Naturam imprimis, arcanaque fœdera Mundi
Scrutari, & rerum abſtruſos penetrare reſeſſus.

Quoque

Quoque magis, streperæ lassata tumultibus Aulæ,
 Ipsa sibi pariter, Musisque vacaret amicis ;
 Illius auspiciis, regali splendida Sumptu,
 Rure suburbano, cæloque extructa salubri,
 Bibliotheca novam ostentat procûl ardua molem.
 Principe digna Domus ! CAROLINIS grata futuris
 Mænia ! venturisque olim celebranda Poetis.
 De trivio nullæ fubeunt hæc limina Chartæ,
 Nec pluteos onerant damnanda volumina blattis.
 Ipse loci Genius tales absistere pestes
 Sede jubet, totoque procûl decedere campo.
 Scriptorum delecta manus penetralia circum
 Dispositi tenuère fores : notissima Famæ
 Nomina : quæque olim si sæcula prisca tulissent,
 Ipse Palatinus non fastidisset Apollo.

DUMQUE hic privato fruitur secura recessu
 Regina, et mediis Musarum amplexibus hæret ;
 Ecce ! repentino tentantur Viscera morbo,
 Sauciaque occultis ardescunt ilia flammis.
 Sævit atrox intûs pestis, spargitque venenum
 Per venas, fibrâque furens exæstuat omni.
 Stant mœsti circûm Medici, succosque potentes
 Expediunt, & opis quod habet Medicina, ministrant.
 Necquicquâm : Phæbea nihil medicamina profunt :
 Serpit edax vitium, totoque incendia miscet
 Corpore, & ardentes laté depascitur artus.

Illa, licet diris dudûm cruciatibus acta,
 Vulnera dum medici patitur crudelia ferri,
 Visceribusque audet crescentem excindere pestem ;
 Fert tamen intrepido mortalem pectore casum,

Nec temere mecum revocabis astra querelis.

Tantum animi robur: tanta est reverentia Cæli.

QUI s' tamen infidos pro te, CAROLINA, timores
AUGUSTI referet, mediisque interrita Bellis
Pectora, pene tuo tandem exanimata periclo?
Affidet Ille toro comes indivulfus, et ægram
Erigit alloquio, & languentes sustinet artus.
Quó magis illa premit tacitos sub corde dolores,
Et gemitus cohibet, lachrymasque per ora cadentes,
Hoc magis ille dolet, geminataque vulnera sentit.
Aft ubi lethiferi vis ingruit ultima Morbi,
Nec deploratæ superest Spes ulla Salutis;
Protinús, ingenti Sponsæ morientis amore
Ipse mori, fociasque unà cupit ire sub umbras,
Dilectæque animæ renuit superesse Sepulchro.

STAT lachrymans circum moribundæ fusa Parenti
Regia Progenies, cæloque ardentia fundit
Vota, rogans superos tam charæ parcere vellent
Vitæ, & maternos producere longiús annos.

SED neque Te, CAROLINA, rogo tua plurima Virtus
Languentem eripuit, nec amor, lachrymæque Tuorum;
Publica nec Pietas, populique effusa *Britanni*
Vota, nec ipse tuo moriturus funere CÆSAR.
Jam Cælo matura petit sua Sydera Virtus:
Et Mens ætherei sibi conscia Seminis, et jam
Mortales ultrà ferre indignata catenas,
Evolat ad patrias, superis plaudentibus, oras.

5 JU 67

F I N I S.

